

# HANDHAVINGSCOLLEGE

## ARREST

van 12 oktober 2023 met nummer

in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaat met  
woonplaatskeuze te

Verwerende partij

**het VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse  
Regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en  
Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

vertegenwoordigd door advocaten  
met woonplaatskeuze te

---

### I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 15 april 2022 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 10 maart 2022 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 1.000 euro wegens schending van artikel 6.7.4, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: VLAREM II). Er wordt haar met name verweten dat ze op 20 december 2019 de toepasselijke geluidsnormen heeft overschreden.

### II. Rechtspleging

1.

De voorzitter van het College stelt met een beschikking van 11 augustus 2022 vast dat het beroep op het eerste gezicht alleen korte debatten vereist. Verwerende partij legt het

administratief dossier neer en dient een nota met opmerkingen in. Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 6 oktober 2022, waarop advocaat *loco* advocaat het woord voert voor verzoekende partij en advocaat het woord voert voor verwerende partij. Het College heropent met het tussenarrest van 27 oktober 2022 met nummer de debatten, waarna de behandeling van de zaak volgens de gewone rechtspleging wordt voortgezet.

2.

Verwerende partij dient een antwoordnota in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 22 juni 2023. Advocaat *loco* advocaat voert het woord voor verzoekende partij. Advocaat voert het woord voor verwerende partij.

### III. Feiten

1.

Op 20 december 2019 stellen twee hoofdinspecteurs en een inspecteur van politie van de politiezone (hierna: verbalisant), na verschillende en aanhoudende klachten van geluidsoverlast door die door verzoekende partij wordt uitgebaat in de het volgende vast:

“ ...

Op 20/12/2019 om 22:00 u komen opstellers op locatie. Wij stellen vast dat open is en dat er zich talrijke klanten bevinden in de gelagzaal. De herberg paalt onmiddellijk aan het appartementsgebouw waar benadeelden wonen. Op alle woongelegenheden is er overlast door de exploitatie van merkbaar.

Opstellers bieden zich bij de benadeelden aan. Op de benedenverdieping van het appartementsgebouw horen wij muziek alsook gepraat en geroep van klanten ontegensprekelijk afkomstig van De muziek komt duidelijk op de voorgrond, is bijzonder storend en van die aard dat benadeelde niet meer over het genot van de woning beschikt.

Wij gaan over tot het uitvoeren een geluidsmeting conform de geldende voorschriften. Het toestel wordt opgesteld op het gelijkvloers in de woonkamer van benadeelde en dit op 1,40 m hoogte en op 2 meter van de gemeenschappelijke muur met de herberg. De microfoon wordt schuin gericht

naar de gemene muur met de herberg. Er zijn geen toestellen aanwezig die de geluidsdrukmeting kunnen verstoren.

Een eerste meting wordt uitgevoerd van 20/12/2019 om 22:10:09 u tot 22:29:26 u. Tijdens de geluidsdrukmeting kunnen wij auditief vaststellen dat de muziek afkomstig van

goed hoorbaar is in de woonkamer van benadeelde. De tekst van de liedjes die elkaar opvolgen kan duidelijk worden herkend. ... Wij kunnen de aanwezige klanten horen, die af en toe meezingen. Het meezingen en het praten van de klanten is evenwel ondergeschikt aan de elektronisch versterkte muziek die duidelijk op de voorgrond komt. De muziek is uiterst storend. Benadeelden beschikken niet meer het genot van hun woning. Het geluidsdrukniveau (LAeq 15 min) over de periode van de meting bedraagt 44,2 dB(A).

Tijdens de meting doet er zich om 22:18:48 u een heel korte pauze tussen twee songs voor, waarbij de muziek niet speelt en de klanten in het café niet roepen doch weliswaar nog hoorbaar waren. Wij kunnen van het display van de sonometer aflezen dat waarde LAF 95 26,8 dB(A) bedraagt.

Tijdens de meting wordt door eerste opsteller een rondgang gedaan in het appartementsgebouw van benadeelden. Drie van de vier appartementen kunnen worden bezocht. In elks van de appartementen is de muziek evenveel hoorbaar als op het gelijkvloersappartement. Op de bovenste verdieping zijn in de slaapkamers zelfs de subbasfrequenties beter hoorbaar dan op het gelijkvloers.

Kort na de eerste meting, en dit tijdens het toelichten van de meting aan de bewoners, stellen wij auditief vast dat het volume van de muziek nog toeneemt. Wij gaan vervolgens over tot het uitvoeren van een korte tweede meting. De meting wordt uitgevoerd van 20/12/2019 om 22:38:26 tot 20/12/2019 om 22:39:37. Wij noteren een LAeq van 48,8 dB(A).

Na de tweede meting begeven opstellers zich naar Bij het betreden van de inrichting stellen opstellers met een tweede geluidsmeter vast dat een geluidsdrukniveau van 94 dB(A) LAeq wordt gemeten. Opstellers worden echter dadelijk herkend door een klant wat resulteert in het feit dat het volume van de muziek dadelijk gevoelig wordt verlaagd. Tijdens het bezoek aan de herberg wordt door insp. verder gemeten in het appartementsgebouw.

De muziekinstallatie bevindt zich achter de toonbank en wordt bediend door exploitante of een van haar medewerkers. Opstellers onthouden zich er van om uitbaatster te vragen om de muziek volledig af te zetten. Dat gezien er zich veel klanten ophouden in het café en het risico op bijkomende moeilijkheden reëel is. Uitbaatster wordt wel gevraagd om het volume naar 85 dB(A) te brengen. Uitbaatster verleent hierbij haar medewerking en wordt begeleid door opstellers die in de herberg aan het meten zijn met een tweede sonometer.

Het achtergrondgeluidsniveau kan niet worden gemeten met uitgeschakelde bron. Opstellers dienen andere methodieken toe te passen om dit niveau te bepalen.

1/Tijdens de meting doet er zich om 22:18:48 u een heel korte pauze tussen twee songs voor, waarbij de muziek niet speelt en de klanten in het café niet roepen doch weliswaar nog hoorbaar waren. Wij kunnen van het display van de sonometer aflezen dat waarde LAF 95 26,8 dB(A) bedraagt.

2/Tijdens het bezoek aan de herberg zelf wordt verder gemeten in de woonst van benadeelde. Het achtergrondniveau start op 20/12/2019 om 23:01:07 (nadat het niveau in de herberg op 85 dBA werd gereduceerd) en wordt stopgezet op 20/12/2019 om 23:06:19u. Wij meten gedurende minimaal 5 minuten. De waarde LAF95/5min bedraagt 28,58 dB(A). Auditief valt op te merken dat er praktisch geen hinder meer is door de muziek, doch wel door het wisselend praten en roepen van de klanten in de herberg. Voormelde wijst er enerzijds op dat de elektronisch versterkte muziek uit wel degelijk de verdachte bron betreft en niet van elders afkomstig is. Anderzijds kan worden gesteld dat een afwezigheid van klanten in de herberg zou leiden tot een LAF95/5min die lager is dan de gemeten parameter 28,58 dB(A).

Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het geluidsniveau na de eerste meting met de bron in werking hoger was behouden opstellers de eerst gemeten parameter LAeq : 44,2 dB(A). Onafgezien van het feit dat bij overgang tussen twee songs een LAF95 werd gemeten van 26,8 dB(A) behouden opstellers de waarde van het LAF95/5min uit de derde meting, zijnde 28,58 dB(A) afgerond naar 28,6 dB(A).

Berekening:  $28,6 \text{ dB(A)} + 5 \text{ dB(A)} = 33,6 \text{ dB(A)}$

$44,2 \text{ dB(A)} - 33,6 \text{ dB(A)} = 10,6 \text{ dB(A)}$

Bij toepassing van artikel 6.7.4 VLAREM II moeten de muziekactiviteiten vermeld in artikel 6.7.1 zo ingericht zijn dat de LAeq15, max gemeten in de buurt niet hoger is dan 5dB(A) boven de LA95/5 min indien deze lager is dan 30 dB(A).

Bij huidige meting stellen opstellers vast dat er een overschrijding is van de norm met 10,6 dB(A)

Een overtreding vanaf 10 dB kan als ernstig storend worden aanzien voor directe burenen. Een overtreding vanaf 15 dB kan als ernstig storend worden aanzien voor de nabije buurt. Een overtreding vanaf 20 dB zal ernstig storend zijn voor de grotere omgeving van de inrichting.

...

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. van 20 december 2019, dat wordt afgesloten op 23 december 2019 (hierna: PV) en wordt verstuurd aan de procureur des Konings en op 24 december 2019 samen met het meetverslag tegen ontvangstbewijs wordt afgegeven aan verzoekende partij als overtreder.

Verzoekende partij wordt door de verbalisant verhoord op 24 december 2019 en op 20 januari 2021. Deze verhoren worden opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr. \_\_\_\_\_ van 23 december 2019, dat wordt afgesloten op 27 januari 2020.

De verbalisant maakt vervolgens een overzicht van de klachtmeldingen en toezichten sedert de vaststellingen op 20 december 2019. Dit overzicht wordt opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr. \_\_\_\_\_ van 12 oktober 2020, dat wordt afgesloten op 12 oktober 2020.

2.

Op 25 februari 2020 geeft de procureur des Konings aan de gewestelijke entiteit binnen de afdeling Handhaving van het Departement Omgeving kennis van de verlenging van zijn beslissingstermijn (artikel 16.4.32 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid - hierna: DABM) omdat het opsporingsonderzoek nog bezig is. Op 16 december 2020 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 28 oktober 2020 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

3.

Op 28 januari 2021 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van het voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen. Ze wijst haar daarbij op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie mits betaling van 900 euro (artikel 16.4.36, §3 DABM). Ze nodigt haar ook uit om bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij gaat niet over tot betaling en bezorgt haar schriftelijk verweer op 18 februari 2021.

4.

Op 10 maart 2022 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 22 maart 2022 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

5.

Ondertussen wordt verzoekende partij bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, strafzaken van 28 februari 2022 met nummer

veroordeeld tot een geldboete van 1.000 euro wegens de overschrijding van de toepasselijke geluidsnormen. Ze heeft hierin ondertussen berust, zodat dit kracht van gewijsde heeft verkregen.

#### **IV. Onderzoek van het middel**

##### *Standpunt van de partijen*

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van het non bis in idem-beginsel, dat zijn grondslag vindt in artikel 14.7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, in artikel 4 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, in artikel 50 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in artikel 13 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, en dat als algemeen rechtsbeginsel impliceert dat een persoon geen tweede maal kan worden gestraft voor feiten waarvoor hij reeds definitief is berecht. Ze stelt dat ze voor het milieumisdrijf waarop de bestreden beslissing betrekking heeft al strafrechtelijk is veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk van 28 februari 2022, vermits de feiten in de bestreden beslissing exact dezelfde zijn als deze in het vonnis en plaatsvonden in dezelfde incriminatieperiode van 20 december 2019 tot en met 13 oktober 2021. Ze betwist de juistheid van de vermelding in de bestreden beslissing dat 'de Procureur besliste om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk af te handelen en met het oog op bestuurlijke beboeting door te sturen naar de gewestelijke entiteit, met verval van de straffvordering tot gevolg', en stelt dat een beslissing houdende strafrechtelijke behandeling van het milieumisdrijf op basis van artikel 16.4.34 DABM het opleggen van een bestuurlijke geldboete uitsluit.

2.

Verwerende partij betwist vooreerst de ontvankelijkheid van het middel omdat verzoekende partij, met haar 'gebrekkige - feitelijke en juridische - uiteenzetting', zou nalaten om concreet aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing het non bis in idem-beginsel schendt, waardoor ze hierop ook niet 'steeds en volledig zal kunnen antwoorden' en haar 'rechten van verdediging worden beknot'. Ze stelt dat verzoekende partij 'enkel verwijst naar een bepaalde incriminatieperiode en vervolgens louter stelt dat zij geen tweede maal voor dezelfde feiten kan worden bestraft', maar dat 'zij niet voorziet in de minste toelichting dan wel bespreking of verduidelijking omtrent de feiten die zij betwist' en 'moedwillig onduidelijkheid tracht te scheppen'.

Ten gronde betwist ze dat de bestreden beslissing en het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk van 28 februari 2022 betrekking hebben op hetzelfde milieumisdrijf. Ze wijst daarbij vooreerst op de vaststelling dat de alternatieve bestuurlijke geldboete in de bestreden beslissing betrekking heeft op het proces-verbaal met nummer conform de daaraan voorafgaande melding van 28 oktober 2020 van de procureur des Konings aan de gewestelijke entiteit dat het betreffende milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld, terwijl het vonnis van de correctionele rechtbank betrekking heeft op het proces-verbaal met nummer Ze merkt op dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door de vermelding in het vonnis dat er 'op 20 december 2019 een overtreding werd vastgesteld' omdat dit feit is geseponneerd en er hiervoor een alternatieve bestuurlijke geldboete is opgelegd, terwijl uit het vonnis blijkt dat 'dit betrekking heeft op vaststellingen gedaan op 20.08.2021' en ook 'de uren en gemeten decibels verschillend zijn met deze van de overtreding op 20.12.2019'. Ze verwijt verzoekende partij dat deze 'zich beperkt tot het verwijzen naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk', waarbij 'puur op de datum wordt gespeeld', zonder concreet aan te tonen dat er een schending voorligt van het non bis in idem-beginsel, terwijl ze nochtans de bewijslast draagt. Ze stelt dat ze 'het achterliggend strafdossier van voornoemd vonnis heeft opgevraagd om alle onduidelijkheid de wereld uit te helpen, aan te tonen dat het gedrag van verzoekende partij puur is ingegeven vanuit sfeerschepperij en te bewijzen dat het vonnis geenszins betrekking heeft op het proces-verbaal met nummer dan wel de overtreding op 20.12.2019', en dat daaruit 'duidelijk blijkt dat desbetreffend vonnis slechts betrekking heeft op de gedane vaststellingen d.d. 20.08.2021'.

3.

Verzoekende partij betwist in haar wederantwoordnota de exceptie van onontvankelijkheid van het middel. Ze stelt dat het middel in haar verzoekschrift voldoende duidelijk is omdat daarbij op summiere, maar begrijpelijke wijze zowel het volgens haar geschonden rechtsbeginsel en met name het non bis in idem-beginsel wordt vermeld, als de wijze waarop dit volgens haar is geschonden.

Ten gronde herhaalt ze dat 'zowel de strafrechtelijke veroordeling als de bestuurlijke beslissing slaan op de overschrijding van de toegelaten geluidsnormen op o.m. 20/12/2019', terwijl 'de onnauwkeurigheden in hoofde van het Openbaar Ministerie hieraan geen afbreuk kunnen doen'. Ze benadrukt onder verwijzing naar het gerechtsdeurwaardersexploot dat ze voor de correctionele rechtbank is vervolgd voor de overschrijding van de toepasselijke geluidsnormen 'in de periode tussen 20/12/2019 tot en met 13/10/2021', hetzij met '20 december 2019 als

begin van de incriminatieperiode waarop de strafvervolgning betrekking heeft', terwijl 'deze incriminatieperiode uitermate belangrijk is daar het vonnisgerecht aan de hand van de bewoordingen van de akte van aanhangig making bepaalt welke feiten het voorwerp uitmaken van die akte'. Ze wijst ook op de vaststelling dat 'uit het strafdossier duidelijk blijkt dat een eerste overtreding werd vastgesteld op 20/12/2019 en dat deze datum dient te worden aanzien als het relevante beginpunt in dit dossier'. Ze wijst tenslotte op de bewoordingen van het vonnis van de correctionele rechtbank van 28 februari 2022, waaruit 'duidelijk blijkt dat de overtreding op 20 december 2019 ter beoordeling aan de strafrechter werd voorgelegd, minstens dat de strafrechter de overtredingen op deze datum heeft willen bestraffen' omdat 'de strafrechter de incriminatieperiode, zoals vermeld in de inleidende dagvaarding, integraal overneemt' en 'bij de beoordeling van de schuld expliciet werd verwezen naar de overtreding dd. 20/12/2019'. Ze stelt dat 'door te verwijzen naar de overtreding op 20/12/2019, samen met de overtreding op 20/08/2021, duidelijk blijkt dat de uiteindelijk uitgesproken straf dient ter bestraffing van alle overtredingen samen'. Ze meent dat verwerende partij tevergeefs verwijst naar de mededeling van de procureur des Konings van 28 oktober 2020 om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk te vervolgen, maar met het oog op bestuurlijke beboeting door te sturen naar de gewestelijke entiteit, met verval van de strafvordering tot gevolg, en naar de verschillende PV-nummers. Ze stelt dat ze 'niet het slachtoffer kan en mag worden van onnauwkeurigheden in hoofde van het Openbaar Ministerie', dat 'geen melding had mogen maken van de uitgebreide incriminatieperiode als het (haar) enkel had willen bestraffen voor de gedane vaststellingen dd. 20/08/2021', terwijl ze 'door de opgave van de uitgebreide incriminatieperiode in de gerechtvaardigde veronderstelling verkeerde dat ze werd vervolgd voor alle door haar gepleegde milieumisdrijven'.

#### *Beoordeling door het College*

##### *A. Ontvankelijkheid*

Verwerende partij stelt tevergeefs dat het verzoek tot vernietiging onontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van de middelen, zodat haar exceptie wordt verworpen.

##### **1.**

Verzoekende partij dient in haar verzoekschrift verplicht minstens één ontvankelijk middel aan te voeren, bij gebreke waarvan de vordering onontvankelijk is, terwijl de niet-naleving van deze vereiste naderhand niet kan worden geregulariseerd (artikel 17 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse

bestuursrechtscolleges - DBRC-decreet, in samenlezing met artikel 15, 4° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges - Procedurebesluit). Een middel bestaat uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens verzoekende partij wordt geschonden. De vereiste dat het verzoekschrift een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten en de middelen impliceert niet dat verzoekende partij expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen moet vermelden die volgens haar door de bestreden beslissing worden geschonden. Het is enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting in het verzoekschrift het voor het College in het kader van zijn legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij in het kader van haar verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. Het College vernietigt de bestreden beslissing wanneer deze onregelmatig is omwille van de schending van een rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel (artikel 35 DBRC-decreet).

2.

Op basis van de argumentatie in het verzoekschrift kan redelijkerwijze worden vastgesteld dat verzoekende partij de schending aanvoert van het *non bis in idem*-beginsel omdat de bestreden beslissing haar een alternatieve bestuurlijke geldboete oplegt voor het overschrijden van de toepasselijke geluidsnormen, terwijl ze hiervoor al strafrechtelijk is veroordeeld. Bovendien blijkt uit de antwoordnota van verwerende partij dat ze daarover inhoudelijk standpunt heeft ingenomen, waaruit blijkt dat ze wel degelijk begrijpt waarom verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onregelmatig is en om die reden moet worden vernietigd.

#### *B. Ten gronde*

Verzoekende partij maakt afdoende aannemelijk dat ze met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, strafzaken van 28 februari 2022 met nummer                    al strafrechtelijk is veroordeeld voor hetzelfde milieumisdrijf waarvoor haar met de bestreden beslissing een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd, zodat er een schending voorligt van het *non bis in idem*-beginsel.

1.

Een tweede strafvervolging en bestraffing van eenzelfde persoon wegens identieke of substantieel dezelfde feiten, die na een eerste vervolging hebben geleid tot een onherroepelijke beslissing van veroordeling of vrijspraak, is verboden overeenkomstig artikel

4.1 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 14.7 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) en het algemeen (strafrechtelijk) rechtsbeginsel 'non bis in idem', dat dezelfde draagwijdte heeft als deze bepalingen en daardoor binnen de Belgische rechtsorde wordt gewaarborgd. Er is sprake van een strafvervolging wanneer de vervolging beantwoordt aan een strafrechtelijke kwalificatie volgens het interne recht, de inbreuk volgens haar aard geldt voor alle burgers of de sanctie op de inbreuk volgens haar aard en haar ernst een repressief of preventief oogmerk heeft. Identieke of substantieel dezelfde feiten zijn een geheel van concrete feitelijke omstandigheden die onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden door samenhang in tijd, ruimte en voorwerp, waarbij niet de inbreuken of de kwalificatie van de feiten, maar de feiten zelf identiek of substantieel dezelfde moeten zijn.

## 2.

Een bestuurlijke geldboete heeft tot doel om gedragingen in strijd met een voorschrift dat wordt gehandhaafd met toepassing van titel XVI DABM en waarop overeenkomstig deze titel een straf is gesteld te voorkomen en te bestraffen. Het is een sanctie met een overwegend repressief karakter, zodat het opleggen van dergelijke boete door het punitief karakter hiervan volgens de kwalificatiecriteria van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een strafvervolging betreft in de zin van artikel 6 EVRM. Bij het opleggen hiervan moet dan ook worden voldaan aan de procedurele en materiële waarborgen voor strafvervolging en bestraffing, zoals onder meer vervat in de artikelen 6 en 7 EVRM en het Zevende Aanvullend Protocol bij het EVRM, in de artikelen 14 en 15 BUPO en in de fundamentele beginselen van het strafrecht, waaronder het non bis in idem-beginsel. Er kan dan ook geen bestuurlijke boeteprocedure meer worden opgestart dan wel een bestuurlijke geldboete worden opgelegd als er voor dezelfde feiten in het verleden al een andere strafvervolging is ingesteld dan wel een straf is opgelegd.

De decreetgever was zich bij de opmaak van het regelgevend kader over de bestuurlijke beboeting van milieumisdrijven en in het bijzonder met betrekking tot de verhouding hiervan ten aanzien van de klassieke strafrechtelijke berechtingsmogelijkheid blijkens de parlementaire voorbereiding van het DABM terdege bewust van het belang van het non bis in idem-beginsel (*Parl.St.* VI.Parl. 2006-07, nr.1249/1, 59-62). Dit heeft hem ertoe gebracht om deze verhouding te regelen volgens het principe '*electa una via non datur recursus ad alteram*', waarbij de procureur des Konings zich als eerste dient uit te spreken over de opportuniteit van de strafrechtelijke vervolging van een milieumisdrijf en dat zijn weerslag vindt in artikel 16.4.34 DABM. Op basis hiervan is het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete

uitgesloten als de procureur des Konings beslist om het milieumisdrijf strafrechtelijk te behandelen of als hij nalaat om zijn beslissing hierover tijdig mee te delen aan de gewestelijke entiteit, terwijl een tijdige beslissing om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk te behandelen het verval van de strafvordering inhoudt en de gewestelijke entiteit toelaat om hiervoor een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen. Deze regeling is er dus op gericht om te waarborgen dat er steeds slechts één bestraffing mogelijk is, hetzij via veroordeling door de strafrechtbank op vordering van het openbaar ministerie, hetzij via het opleggen van een bestuurlijke geldboete door de gewestelijke entiteit. De gevolgen van het non bis in idem-beginsel werden initieel ook 'geëxpliciteerd' in artikel 16.4.28 DABM, dat ondertussen is opgeheven door artikel 136 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2419/1, p. 5, nr. 2, laatste lid), en waarin was bepaald dat er onder meer geen bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd als er 'voor het feit in kwestie al eerder, hetzij een bestuurlijke geldboete overeenkomstig dit decreet, hetzij een door een ander hiertoe bevoegde persoon of overheid bepaalde boete werd opgelegd' of als er 'door de strafrechter voor het feit in kwestie al eerder een straf werd opgelegd'.

3.

In de bestreden beslissing van 10 maart 2022, waarmee verzoekende partij een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 1.000 euro, wordt onder meer het volgende overwogen:

"...

#### 4.1 De toerekenbaarheid aan de overtreder

Overeenkomstig artikel 6.7.1 van VLAREM II zijn de bepalingen van hoofdstuk 6.7 (nietingedeelde muziekactiviteiten) van VLAREM II van toepassing op activiteiten waarbij muziek geproduceerd wordt en die plaatsvinden in een tent, in de openlucht of in een andere openbare inrichting dan een openbare inrichting als vermeld in rubriek 32.1 of 32.2 van bijlage 1 bij VLAREM II en op private inrichtingen.

De muziekactiviteiten op 20 december 2019 vonden plaats in een openbare inrichting zoals bedoeld in artikel 6.7.2 van VLAREM II, zijnde in de

Deze inrichting wordt geëxploiteerd door vermoedelijke overtreder.

Deze openbare inrichting betrof op het ogenblik van de vaststellingen geen openbare inrichting zoals vermeld in rubriek 32.1 of 32.2 van bijlage 1 bij VLAREM II. De bepalingen van hoofdstuk 6.7 van VLAREM II waren bijgevolg van toepassing op de muziekactiviteiten met elektronisch versterkte muziek die plaatsvonden in op 20 december 2019. Voor deze

muziekactiviteit op 20 december 2019 werd tevens geen toelating van het college van burgemeester en schepenen overeenkomstig artikel 6.7.3, §3 van VLAREM II verleend.

Overeenkomstig artikel 6.7.4, §2 van VLAREM II zijn de bepalingen van artikel 6.7.4, §1 van VLAREM II niet van toepassing op de muziekactiviteiten, vermeld in artikel 6.7.1, op voorwaarde dat het college van burgemeester en schepenen toelating heeft verleend overeenkomstig artikel 6.7.3, §3.

De bepalingen van artikel 6.7.4, §1 van VLAREM II waren bijgevolg van toepassing op de muziekactiviteiten op 20 december 2019 in

Overeenkomstig artikel 6.7.4, §1 van VLAREM II moeten de muziekactiviteiten, vermeld in artikel 6.7.1 van VLAREM II, zo ingericht zijn dat de  $L_{Aeq,1s,max}$  gemeten in de buurt niet hoger is dan 5 dB(A) boven de  $LA_{95,5min}$ , indien deze lager is dan 30 dB(A).

Verbalisant stelde op 20 december 2019 vast dat het achtergrondgeluid (bij een geluidsniveau waarbij er geen hinder meer is door de muziek) 28,6 dB(A)  $L_{A95,5min}$  bedroeg. Het gemeten geluidsniveau in de buurt mag bijgevolg niet meer dan 33,6 dB(A)  $L_{Aeq,1s,max}$  bedragen.

Verbalisant stelde op 20 december 2019 tussen 22:10 en 22:29 uur vast dat de relevante  $L_{Aeq,1s,max}$  toewijsbaar aan de elektronische muziek van de inrichting van vermoedelijke overtreder 44,2 dB(A)  $L_{Aeq,1s,max}$  bedroeg. Dit is een overschrijding van het maximaal toegelaten geluidsniveau.

De metingen werden uitgevoerd overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.7.4, §3 van VLAREM II en artikelen 2 en 3 van bijlage 4.5.1 bij VLAREM II.

Bovenvermelde feiten maken een schending uit van:

- VLAREM II: artikel 6.7.4, §1.

Deze feiten vallen daarmee onder de definitie van een milieumisdrijf als bedoeld in artikel 16.1.2, 2° DABM. Ze zijn strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI van het DABM en op grond van artikel 16.4.27 kan een bestuurlijke geldboete opgelegd worden.

Vermoedelijke overtreder haalt in haar verhoor aan dat zij de regelgeving niet kende. Deze aangevoerde onwetendheid over wat al dan niet toegelaten was, neemt het bestaan van het milieumisdrijf niet weg. Vermoedelijke overtreder had als professioneel uitbater van een café informatie moeten inwinnen over het bestaan van wettelijke verplichtingen, zeker gelet op de historiek inzake geluidsklachten. Er was geen onoverwinnelijke rechtsdwaling in hoofde van vermoedelijke overtreder.

In het verweer haalde de raadsman aan dat er niet voorbij kon worden gegaan aan het feit dat de klacht tot geluidsoverlast steeds uit dezelfde hoek komt, met name een misnoegde buur. Dit aangehaalde element doet geen afbreuk aan de vastgestelde overschrijding, aangezien vermoedelijke overtreder steeds dient te voldoen aan de bepalingen van artikel 6.7.4 van VLAREM II indien elektronisch versterkte muziek wordt gespeeld. Het al dan niet overschrijden van deze geluidsnorm is een objectief gegeven waaraan getoetst kan worden of eventuele klachten inzake geluidshinder terecht zijn of niet. Uit het dossier blijkt duidelijk dat de geluidsnorm op 20 december 2019 overschreden werd. Dit staat los van het feit dat klachten steeds van eenzelfde persoon afkomstig zouden zijn en neemt de vastgestelde overschrijding op 20 december 2019 niet weg.

Het milieumisdrijf staat vast in hoofde van overtreder.

...

In het vonnis van de strafrechtbank van 28 februari 2022, waarmee verzoekende partij een strafrechtelijke geldboete wordt opgelegd van 1.000 euro, wordt onder meer het volgende overwogen:

“ ...

De procureur des Konings vervolgt de beklaagde(n) als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek voor de volgende strafbare feiten:

A. opzettelijke schending van geluidsniveau in de buurt van niet-ingedeelde inrichting met muziekactiviteiten bij achtergrondgeluidsniveau tussen 30 en 35 dB(A)

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer te hebben ingebracht of verspreid, te weten, buiten het geval bedoeld in artikel 6.7.4. § 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), in strijd met artikel 6.7.4. §§ 1, 2° VLAREM II, de muziekactiviteiten, vermeld in artikel 6.7.1. van voornoemd besluit, zo te hebben ingericht dat de  $LA_{eq,ls,max}$  gemeten in de buurt hoger is dan 35 dB(A) indien de  $LA_{9s,smin}$  ligt tussen 30 en 35 dB(A),  
namelijk een stoorgeluid van 45,1 dB(A) met een achtergrondgeluidniveau van 30,3 dB(A) gemeten in een aangelande woonst.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.2. § 1 lid 1 Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

te n de periode van 20 december 2019 tot en met 13 oktober 2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en minstens op 20 augustus 2021

...

## OP STRAFGEBIED

### 1. BEOORDELING VAN DE SCHULD

Naar aanleiding van aanhoudende klachten omtrent geluidshinder door muziek vanuit  
werden door de politie-inspecteurs van de PZ  
vaststellingen verricht (stuk 1).

Op 20 december 2019 werd een overtreding vastgesteld.

Op 20 augustus 2021 kwamen de politie-inspecteurs binnen in een aan de herberg palende woning met gemene muur. Zij stelden hun meetapparatuur op. Om 22 u 07 hoorden zij zeer luide muziek en het gezang van klanten. De muziek was bijzonder storend en van die aard dat de bewoner niet meer over het genot van de woning beschikte. Er werd overgegaan tot de meting om 22 u 08. De muziek werd om 22 u 10.25 stiller gezet. Het geluidsdrukkniveau (LAeq1s) over de periode van de meting bedroeg 45,1 dB(A). Hierna volgde een periode waarbij de muziek niet meer hoorbaar was en de klanten in het café niet riepen doch weliswaar nog hoorbaar waren. Er werd een achtergrondniveau van LAF95 van 30,3 dB(A) gemeten (stuk 2). Er werd een overschrijding van de norm met 10,1 dB(A) vastgesteld (stukken 2 tot 7).

Op 10 september 2021 en 18 september 2021 werden meldingen gemaakt van heel luide muziek (stukken 8 en 9).

Tijdens haar verhoor erkende de inbreuk (stuk 12). Zij verklaarde niet de details van de regelgeving te kennen en zelf de muziekinstallatie te bedienen. Er was veel volk in het café en de ramen stonden open (stuk 13).

De feiten van de tenlastelegging zijn voor de beklaagde bewezen.

De rechtbank baseert zich hiervoor op het verslag van de geluidsmeting, de vaststellingen van de politie-inspecteurs en de verklaring van de beklaagde.

...

#### 4.

Uit geciteerde overwegingen kan niet anders worden afgeleid dan dat de tenlastelegging waarvoor verzoekende partij door het openbaar ministerie is gedagvaard en de beoordeling van haar schuld door de strafrechter waarop de veroordeling steunt onder meer betrekking hebben op de inbreuk door verzoekende partij op de toepasselijke geluidsnormen van 20 december 2019, waarvoor de bestreden beslissing haar (ook) een bestuurlijke geldboete oplegt, zodat er een schending voorligt van het non bis in idem beginsel. Het vonnis heeft immers betrekking op strafbare feiten 'in de periode van 20 december 2019 tot en met 13

oktober 2021', terwijl er bij de 'beoordeling van de schuld' van verzoekende partij in eerste instantie expliciet wordt verwezen naar de feiten van 20 december 2019, die dus klaarblijkelijk mee aan de grondslag lagen van haar strafrechtelijke veroordeling en die ook aan de grondslag liggen van de bestuurlijke geldboete.

5.

Het wordt niet betwist dat het vonnis van de strafrechtbank ondertussen kracht van gewijsde heeft en dus niet meer vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel, zodat het aan het College staat om in het kader van zijn wettigheidsstoezicht de schending van het non bis in idem beginsel (alsnog) te verhelpen door de bestreden beslissing te vernietigen (zie in die zin Cass. 2 december 2009, nr. AR

De vaststelling dat er voor het milieumisdrijf van 20 december 2019 een afzonderlijk proces-verbaal is opgemaakt, dat verschilt van het proces-verbaal dat ten grondslag ligt van het vonnis, en dat de procureur des Konings naar aanleiding van de ontvangst hiervan op 28 oktober 2020 heeft beslist dat dit niet strafrechtelijk zal worden behandeld, waardoor de strafvordering voor dit feit in beginsel was vervallen, doet niet anders besluiten. Hoewel artikel 16.4.34 DABM bepaalt dat de strafvordering vervalt voor een milieumisdrijf waarvoor de procureur des Konings aangeeft geen strafrechtelijke behandeling te zullen nastreven, blijkt zoals gesteld dat de feiten uit het aanvankelijk proces-verbaal nr. van 20 december 2019, waarop de bestreden beslissing steunt, niettemin een onderdeel uitmaken van de strafvordering door het openbaar ministerie en mede aan de basis liggen van de strafrechtelijke veroordeling van verzoekende partij bij vonnis van 28 februari 2022.

Ook de vaststelling dat de gewestelijke entiteit geen onzorgvuldigheid kan worden verweten bij de opstart van de bestuurlijke boeteprocedure, gelet op de melding van de procureur des Konings van 28 oktober 2020 dat het op 20 december 2019 vastgestelde milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld, waardoor de strafvordering voor dit feit in beginsel was vervallen, doet niet anders besluiten. Dit geldt ook voor de vaststelling dat niet blijkt dat de gewestelijke entiteit op het ogenblik van de opmaak van de bestreden beslissing, ambtshalve dan wel via (het verweer van) verzoekende partij, kennis had van het vonnis, dat op dat ogenblik al was uitgesproken, maar nog geen kracht van gewijsde had.

Tenslotte doet ook de vaststelling dat de termijn van verzoekende partij om hoger beroep aan te tekenen tegen het vonnis van 28 februari 2022 (conform artikel 203, §1 van het Wetboek van Strafvordering) nog niet volledig was verstreken op het ogenblik dat ze kennis kreeg van de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 22 maart 2022 niet anders besluiten.

Al deze omstandigheden nemen niet weg dat het College er onverminderd toe is gehouden om de aangevoerde wettigheidskritiek en met name de naleving van het non bis in idem beginsel als algemeen rechtsbeginsel te onderzoeken en te garanderen, terwijl zoals gesteld blijkt dat er hiervan een schending voorligt omdat het vonnis deels berust op hetzelfde milieumisdrijf als de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.

## **V. Beslissing**

1. De bestreden beslissing wordt vernietigd.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 12 oktober 2023 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,